

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 546/2012-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. V. P., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 99/2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. M. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2012 doručená sťažnosť P. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. V. P., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj

práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 99/2004 (ďalej len „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom občianskoprávneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 3 C 99/2004 v procesnom postavení žalobcu. Sťažovateľ tvrdí, že *„Porušovateľom môjho základného práva je orgán verejnej moci a to OS Bardejov, ktorý svojim konaním porušil základné práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ako aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“*

Svojim postupom v právnej veci žalobcu P. M... c/a L. P. – P., so sídlom B., o zaplatenie 4 068,87 Eur s prísl.

OS Bardejov porušil základné práva sťažovateľa tým, že síce porušovateľ nebol nečinný, ale svojim konaním spôsobil prietahy v súdnom konaní...“.

Sťažovateľ v sťažnosti najmä uvádza:

„Žalobca sa návrhom, podaným na tunajšom súde dňa 02. 12. 2003 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť mu 4 068,87 € (122 578,70 Sk), spolu so 17,6 % úrokmi z omeškania od 03. 10. 2003 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Svoj nárok odôvodnil tým, že dňa 01. 03. 2002 mu žalovaný zhotovil parketovú podlahu. Z dôvodu vydúvania parkiet bola 02. 04. 2002 práca reklamovaná. Po čiastočnej oprave došlo začiatkom mája 2002 k deštrukcii parkiet v obývacej izbe a v kuchyni. Dňa 29. 05. 2002 a 10. 06. 2002 žalovaný vykonal práce vedúce k náprave vzniknutej škody, pričom dňa 15. 07. 2002 neuznal reklamáciu. Celkový nárok žalobcu pozostáva z nákladov na nákup parkiet 573,59 € (17 280,-Sk), na nákup lišt 66,39 € (2 000,- Sk), nákladov na prevedenie prác 890,86 € (26 838,- Sk), nákladov na znalecký posudok 58,44 € (1 760,70 Sk), sťahovanie nábytku 39,83 € (1 200,- Sk), uskladnenie nábytku od 01. 06. 2002 - 31. 03. 2003 1 792,47 € (54 000,- Sk), sťahovanie nábytku 49,79

€ (1 500,-Sk), ako aj zo súpisu predpokladaných nákladov na opravu podlahy v kuchyni - 597,49 € (18 000,- Sk).

Súd dňa 18. 02. 2004 žalobnému návrhu vyhovel a vydal platobný rozkaz č. k. 1 Rob 246/2003-17, voči ktorému podal žalovaný dňa 10. 03. 2004 odpor...“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ podrobne opisuje priebeh namietaného konania pred okresným súdom (po podaní odporu), z čoho vyplýva, že vo veci samej okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 C 99/2004 z 18. februára 2011, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi istinu 1 237,19 € spolu s 12,5 % úrokom z omeškania od 3. októbra 2003 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V nadväznosti na označený rozsudok okresného súdu sťažovateľ uvádza, že *„Okresný súd svoje rozhodnutie síce písomne odôvodnil, ale závery súdu sú v zjavnom rozpore s vykonaným dokazovaním a príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Súd v odôvodnení uvádza tvrdenia, ktoré z dokazovania nevyplývajú a sú zjavne nepravdivé, účelové a v rozpore so zápisnicami, z ktorých súd cituje. V rozsudku uvedený zistený skutkový stav je v rozpore s odôvodnením súdu. Postupom súdu mi bola odňatá možnosť konať pred súdom...“*

Uvedené nepresné, zavádzajúce a nepravdivé tvrdenia okresného súdu, svedčia minimálne o povrchnosti. Sudca si nenaštudoval spis primerane. Nedokázal sa zorientovať v spore, tak do obsahu ako aj časovej následnosti udalostí, ktoré boli v spore dôležité. Z toho vyplývajú nesprávne závery a posúdenie veci.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ formuluje konkrétne výhrady voči označenému rozsudku okresného súdu.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1) Vyslovuje, že základné a ľudské práva P. M. podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v kontexte s ods. 11, čl. 6 Európskeho dohovoru a priamo aj toho práva postupom OS Bardejov v konaní vedenom u neho pod. sp. zn. č. 3 C 99/2004 porušené bolo.

2) Ústavný súd prikazuje OS Bardejov, aby konal bez zbytočných prieťahov.

3) Ukladá OS v Bardejove povinnosť uhradiť P. M. trovy tohto konania vo výške 500 € za vypracovanie sťažnosti a právne zastupovanie, ktoré je mu OS v Bardejove povinný vyplatiť v hotovosti, alebo šekovou poukážkou do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavný súd požiadal predsedníčku okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti. K sťažnosti sa vyjadrila podpredsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 1612/2012 doručenom ústavnému súdu 10. októbra 2012, v ktorom sa uvádza:

„Sťažovateľ P. M. vo svojej sťažnosti uvádza, že Okresný súd Bardejov porušil jeho základné práva tým, že síce nebol v konaní vedenom pod spisovou značkou 3 C/99/2004 nečinný, ale svojím konaním spôsobil prietahy v súdnom konaní a pre objasnenie skutkového stavu v podstate opísal odôvodnenie rozsudku zo dňa 18. 2. 2011 číslo konania 3 C/99/2001-221, ktorým Okresný súd Bardejov rozhodol vo veci samej a namietal správnosť tohto rozhodnutia, pričom o jeho odvolaní proti citovanému rozsudku bolo už odvolacím Krajským súdom v Prešove rozhodnuté rozsudkom zo dňa 17. 5. 2012 číslo konania 12 Co/61/2011-259. Čo sa týka sťažovateľom namietanej nečinnosti tunajšieho súdu, k tomu udávam, že akceptujem, že v období od 05/2006 do 6. 9. 2007 došlo k určitým prietahom zo strany súdu, ktoré však boli zapríčinené personálnou zmenou dovtedy konajúcej zákonnej sudkyne a jej odchodom na Krajský súd v Prešove a enormným pracovným zaťažením zákonnej sudkyne, ktorej bola následne pridelená vec na vybavenie. V období od 04/2009 do 25. 10. 2009 boli v konaní spôsobené prietahy ustanoveným znalcom, ktorý napriek výzvam súdu predložil písomný znalecký posudok oneskorene.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľov a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd

rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z petitu sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ namieta:

1. Porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 99/2004.

2. Porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 3 C 99/2004.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak napadnutým rozhodnutím alebo postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, ak neexistuje vzájomná príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím alebo napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej

lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 99/2004.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07). Táto skutočnosť umožňuje preskúmať časť sťažnosti smerujúcu proti namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 99/2004 spoločne.

Na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu spis, z ktorého zistil tieto skutočnosti relevantné na jeho rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

1. Sťažovateľ je účastníkom občianskoprávneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 3 C 99/2004 v procesnom postavení žalobcu.

2. Sťažovateľ doručil 2. decembra 2003 návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa domáhal proti žalovanému zaplatať istinu v sume 122 578,70 Sk (4 068,87 €); vec bola vedená pod sp. zn. 1 Rob 246/2003. O návrhu sťažovateľa rozhodol okresný súd platobným rozkazom z 18. februára 2004, proti ktorému podal žalovaný 10. marca 2004 odpor. Na tomto základe bola právnej veci sťažovateľa pridelená sp. zn. 26 Cb 16/2004 a následne po prevedení veci do registra „C“ sp. zn. 3 C 99/2004.

3. O návrhu sťažovateľa okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 C 99/2004 z 18. februára 2011, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi istinu v sume 1 237,19 € spolu s 12,5 % úrokom z omeškania od 3. októbra 2003 do zaplatať v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a v prevyšujúcej časti ho zamietol. Označený rozsudok okresný súd doručil sťažovateľovi 7. mája 2011 a žalovanému 20. apríla 2011.

4. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 24. mája 2011 odvolanie proti jeho rozsudku z 18. februára 2011.

5. Okresný súd doručil súdny spis Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa 5. septembra 2011.

6. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 12 Co 61/2011 zo 17. mája 2012; označený rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 7. júla 2012.

6. Dňa 3. augusta 2012 sťažovateľ doručil okresnému súdu dovolanie.

V nadväznosti na uvedené zistenia ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

Podľa svojej ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v danom prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je totiž to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo

zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

V posudzovanej veci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (10. septembra 2012) okresný súd v napadnutom konaní už nemohol porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže v tom čase už o návrhu sťažovateľ rozhodol rozsudkom z 10. februára 2011, pričom aj o odvolaní sťažovateľa bolo už v tom čase právoplatne rozhodnuté (rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 7. júla 2012, pozn.), čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť aj neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu v súvislosti s predkladaním dovolania v predmetnej veci dovolaciemu súdu. Sťažovateľ však v sťažnosti nenamieta porušenie označených práv postupom okresného súdu po doručení jeho dovolania (3. august 2012), a preto ústavný súd tento postup okresného súdu pri predbežnom prerokovaní neposudzoval.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 99/2004

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v priamej príčinnej súvislosti s namietanými prieťahmi, ku ktorým malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod

sp. zn. 3 C 99/2004, zdôrazňujúc, že „*postupom súdu mi bola odňatá možnosť konať pred súdom*“.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

Za okolností, keď ústavný súd odmietol sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejedanie záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodov uvedených v časti II.1 tohto uznesenia, nemohlo dôjsť (o to viac) z týchto dôvodov postupom okresného súdu v namietanom konaní ani k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto aj v tejto časti odmietol pri predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

Nad rámec tohto uznesenia ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že integrálnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo na spravodlivé súdne konanie, ku ktorému porušeniu mohlo vo veci sťažovateľa prípadne dôjsť samotným rozhodnutím okresného súdu vo veci samej, t. j. rozsudkom okresného súdu z 10. februára 2011. Sťažovateľ v sťažnosti nenamieta, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo aj označeným rozsudkom. Bez ohľadu na túto skutočnosť ústavný súd pripomína, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri

zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07). V danom prípade mohol sťažovateľ podať proti označenému rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, pričom právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného vyplýva, že aj keby sťažovateľ bol namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozsudkom okresného súdu, musel by ústavný súd túto časť sťažnosti odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2012